

"À, quên nói cho cậu em biết bệnh viện này chính là tôi mở"

"Nếu cậu có kiến nghị gì? Hãy lên tầng 18 phòng làm việc, tôi sẽ mời cậu một ly trà nóng"

Nói xong anh bác sĩ vẫn rất nhã nhặn mỉm cười nhẹ lịch sự cúi chào rồi mới rời bước, Minh Khang bị một phen làm cho nhục nhã, tưởng một mình hãnh có tiền sao? Anh ta có nguyên cái bệnh viện lớn còn chưa to giọng kiêu kì, vậy mà Minh Khang? Hãnh ngậy người một hồi, ánh mắt tức giận hiện rõ ràng.

Vì không muốn sinh sự lung tung nên hãnh đành nuốt cục tức vào lòng, theo chân nữ y tá làm thủ tục đóng tiền. Uyên Khanh được chuyển vào nghỉ ngơi ở phòng hạng sang giá cả đắt đỏ, cách chăm sóc cũng rất đặc biệt, cứ khoảng chừng 2 giờ là một nữ y tá vào kiểm tra, thấy nhiệt độ cơ thể cô cũng có phần giảm xuống, lòng Minh Khang cũng bớt lo.

Hãnh ở nguyên đêm thức trắng canh chừng cô ngủ, dáng vẻ ngủ im lìm cũng rất đẹp, hãnh ngồi chăm chút quan sát, sao đến tận lúc này mới nhận thấy nét hài hòa đẹp đẽ trên gương mặt kia, hàng mi cong vút, đôi mắt to chân mày đen thanh tú khuôn hàm V line, làn da trắng ngọc. Minh Khang say sưa nhìn, bỗng dưng hai hàng lệ từ mi mắt cô rơi ra.

Trong cơn mê cô lẩm bẩm, tay chân quằn quại, nét mặt nhăn nhó đau khổ gọi con.

"Đừng...con đừng bỏ mẹ"

Hãnh bất giác lo lắng sốt sắng đứng dậy, đôi tay đưa lại gần lau đi những giọt nước kia.

"Này? Sao cô lại khóc"

"Đừng bỏ mẹ mà..."

"Ngoan đừng khóc"

Hãnh nói xong thì vuốt nhẹ mái tóc của cô an ủi, vì vô thức gọi, nên Minh Khang chỉ nghe loáng thoáng vài chữ. Nhã Uyên Khanh mê man chìm sâu vào giấc ngủ tiếp

Sáng hôm sau, tình trạng của Uyên Khanh đã ổn định, cô có thể xuất viện về nhà ăn uống, dùng thuốc nghỉ ngơi là khỏe nhưng Minh Khang kiên quyết cho cô ở lại thêm hai ngày theo dõi.

Uyên Khanh tỉnh giấc, sau khi vệ sinh cá nhân xong cô bước ra thì trông thấy Minh Khang mở cửa đi vào, cô vẫn hững hờ nhẹ nhàng bước đến giường. Uyên Khanh đặt chiếc khăn lên bàn thờ sâu cất lời.

"Anh ở đây nguyên đêm sao"

Hãnh nghe xong chột dạ, vì sĩ diện của bản thân phá cười lớn đáp trả gay gắt.

"Cô nghĩ tôi rảnh vậy sao? Tôi vừa tới, loại phụ nữ như cô không đáng để tôi bận tâm đến"

Nghe vậy Uyên Khanh lặng thinh, không nói thêm lời nào. Nhưng mà sáng nay khi y tá vào tiêm thêm cho cô một mũi thuốc có nói Minh Khang ở lại cả đêm? Giờ nguy biến nói xạo làm gì? Dù biết nhưng Uyên Khanh không mấy bận tâm lắm, hãnh có ở lại hay đi thì tùy.

Buổi trưa sau khi dùng cơm xong chị y tá mang vào một chút thuốc bổ, cái này là do hãnh yêu

cầu. Lại định giờ trò gì nữa đây chứ? Tự dưng tốt lành cho cô uống thuốc bổ? Uyên Khanh cảm thấy không cần thiết điếm đăm mở lời từ chối bảo y tá đem đi.

Chị y tá đồng ý rồi mang khay thuốc đi ra ngoài, Minh Khang đi đến thấy thuốc vẫn còn y nguyên, liền cau mày đứng lại.

“Sao không cho vợ tôi uống thuốc”

“Dạ, chị nhà bảo không cần thiết nên kêu tôi đem đi”

“Hết tiết”

Hắn lăm băm xong thì liền thô lỗ, bất lịch sự giật lấy khay thuốc từ tay nữ y tá mang ngược lại phòng bệnh. Chị y tá bất ngờ đờ người, đẹp trai mà nhân cách ứng xử kém, y tá ngoảnh mặt nhìn theo. Phận làm công ăn lương mà gặp nhiều người nhà như này chắc chị hết sớm mất. Hắn đi vào phòng mạnh tay mở cửa.

“Sao không uống thuốc”

“Tôi thấy cơ thể ổn rồi, vả lại đó là thuốc bổ không cần nên tôi không uống”

Uyên Khanh dán mắt vào quyển sách trên tay thản nhiên đáp, hắn cộc cằn ra lệnh

“Mau uống”

“Tôi bảo cô uống”

Uyên Khanh im lặng, mặc cho hắn đang điên loạn, giờ cô còn sợ cái gì nữa? Còn thì cũng đã mất rồi, có cái mạng này thôi nếu thích hắn cứ lấy. Khuôn mặt tối sầm, hắn tức lắm, cầm một viên thuốc bỏ vào miệng uống thêm ngụm nước, hắn bước đến kéo mạnh Uyên Khanh lại, áp sát môi truyền thuốc.

Uyên Khanh trợn mắt hoảng hốt không kịp phản ứng, quyển sách rơi xuống sàn nhà, cô dùng tay đẩy hắn ra nhưng lực không đủ mạnh, đành ngậm ngùi nuốt những gì hắn đẩy vào miệng. Sau khi viên thuốc đã được cô đón nhận hắn buông lỏng cô ra

“Đồ khốn? Anh làm gì vậy hả”

Uyên Khanh không ngượng ngùng thì thôi đằng này mặt hắn đỏ lên, tim đập loạn xạ, cảm giác thất thường, hắn đưa tay sờ lên miệng

“Môi...môi mềm mại thật”

Uyên Khanh như không nghe thấy gì vùng tay đẩy mạnh hắn ra xa quát tháo.

“Anh ra ngoài cho tôi”

Nhìn cô tức giận điên lên, cộng thêm phần hắn đang bị rối ren bởi cảm xúc của mình, hắn không nói gì quay ngoắt người ra ngoài. Uyên Khanh cầm ba viên thuốc còn lại trong khay ném vụn vào sọt rác, đưa tay lên lau chùi môi.

Trong lúc vẫn còn chưa nguôi ngoai thì âm thanh mở cửa vang lên, mùi thơm nhẹ nhàng lan tỏa, không ai khác anh bác sĩ điển trai đi vào giọng nói trầm khàn cất lên

“Em khỏe chưa? Nhã Uyên Khanh”

“Tôi đã trở về tìm em rồi đây”